ΠΑΝΤΙΣΡΑ
αντικαπιταλιστικη • ενημερωση

Γράφει ο **Νίκος Τσολάκης**

Η διπλή κρίση, οικονομική και υγειονομική, ανέδειξε για άλλη μια φορά τις μεγάλες και αγεφύρωτες διαφορές μεταξύ των **δύο συγκρουόμενων κόσμων.**

Από τη μια, ο κόσμος της εργασίας. Ο κόσμος που μέσα στη κρίση του κορωνοϊού και των απαγορεύσεων στοιβάχτηκε στα εργοστάσια, δεν έμεινε σπίτι καθώς έπρεπε να πάει για δουλειά, έμεινε σπίτι και το σπίτι ήταν 40 τ.μ. ή περίμενε μάταια για κάποιο τεστ για αυτόν ή τους οικείους του. Στη χειρότερη, στοιβάχτηκε στα (υποχρηματοδοτημένα) νοσοκομεία ή αν πάμε κάποια χιλιόμετρα μακριά (από την Ιταλία μέχρι τις ΗΠΑ) πέθανε δίχως να του δοθεί η δυνατότητα να τα καταφέρει.

Από την άλλη, ο κόσμος του Κεφαλαίου. Ο κόσμος που μέσα στη κρίση του κορωνοϊού είδε ευκαιρίες για περισσότερα κέρδη. Για νέα project. Για νέες μορφές εκμετάλλευσης και τρόπους άσκησης εξουσίας στην εργασία. Ήταν ο κόσμος που έμεινε σπίτι, αλλά αυτή τη φορά όχι σε κάποιο διαμέρισμα, ούτε σε κάποιο χωριό. Αυτός ο κόσμος που έκανε τεστ και είδε την απαγόρευση από τη μια ως αναγκαίο κακό και από την άλλη ως ευκαιρία για διακοπές.

Αυτοί οι δύο κόσμοι ήταν πάντα σε σύγκρουση. Όχι όμως με τους ίδιους σκοπούς. **Δεν είναι το ίδιο ο αγώνας να τη βγάλεις καθαρή, με την προσπάθεια να βγάλεις όσο περισσότερα γίνεται.** Μετά τη λήξη της απαγόρευσης, είδαμε με τον πιο ξεκάθαρο τρόπο τις προθέσεις του αστικού κράτους: **Σε μια χώρα που η νεολαία ασφυκτιά, που ο δημόσιος χώρος είναι ελάχιστος η κυβέρνηση της ΝΔ επιτέθηκε στη νεολαία με βία και καταστολή επειδή… καθότανε σε πάρκα.** Τα αστικά ΜΜΕ βρήκαν τη λύση. Από *“διοργάνωση υπαίθριων πάρτυ”* πέρασαν στο αφήγημα της *“υποκίνησης από διακινητές ναρκωτικών”* για να φτάσουν τελικά στο συμπέρασμα ότι *“πίσω από τους νέους κρύβεται η*

ΑΝΤΑΡΣΥΑ”. **Πίσω από τους νέους όμως, το μόνο που κρύβεται είναι η ανάγκη για ελεύθερο δημόσιο χώρο. Κρύβεται η επιθυμία και η αναγκαιότητα να ζήσουμε αλλιώς σε μια χώρα και ένα σύστημα που η συντριπτική πλειοψηφία της νεολαίας δεν έχει δει τη ζωή της έξω από το φόντο της κρίσης.** Πάνω που είχαν αρχίσει να μας προετοιμάζουν για δήθεν “έξοδο από την κρίση”, τώρα μας λένε “υπομονή, έρχεται νέος κύκλος ύφεσης”.

Μήπως όλα αυτά είναι φαύλος κύκλος;

Κρίση. Μνημόνια. Μέτρα. Ανεργία. Υποβάθμιση της Παιδείας. Υποβάθμιση της Υγείας. Υποτίμηση της ζωής μας ξανά και ξανά. Αυτό είναι **ο καπιταλισμός** και πλέον κανείς δε μπορεί να κλείνει τα μάτια. Έπειτα από 12 χρόνια κρίσης και μικρών περιόδων αναιμικής ανάπτυξης – που ούτως ή άλλως δε μας αφορά – πλέον η κρίση και τα μέτρα λόγω της κατάρρευσης της οικονομίας λόγω πανδημίας αναμένεται να περάσουν από πάνω μας. Για άλλη μια φορά. Είναι ανάγκη πλέον να κάνουμε ξεκάθαρο ότι δε θα τους περάσει. 12 χρόνια ήταν αρκετά. **Είναι φανερό πλέον πως ο ολοκληρωτικός καπιταλισμός δεν έχει να μας δώσει δουλειά, ούτε και μέλλον.** Μας δίνει ανεργία, μειώσεις μισθών, πανδημίες, καταστροφή περιβάλλοντος και πολέμους. Είμαστε εμείς που μπορούμε να βάλουμε τέλος σε αυτή τη κατάσταση και να διεκδικήσουμε μια άλλη ζωή. Για να πάψει αυτό να είναι ευχή θα πρέπει να βάλουμε σε τάξη τη σκέψη και τη δράση μας:

• **Να αναγνωρίσουμε ποιος είναι ο αντίπαλος.** Το κεφάλαιο, με τις ολοκληρώσεις, τα κράτη και τις κυβερνήσεις τους δείχνουν αποφασισμένοι να εντείνουν την υπερεκμετάλλευση κατέχοντας χίλιες φορές το περιττό την ώρα που τα δικαιώματά μας και η ίδια μας η ζωή μπαίνουν σε καραντίνα. Η αναγνώριση από την πλευρά μας του πραγματικού συσχετισμού δύναμης ανάμεσα στον πόλο της εργασίας και του κεφαλαίου, όπως και η χαρτογράφηση των τάσεων χειραφέτησης και υποταγής μέσα στο επαναστατικό υποκείμενο αποτελεί καθήκον πρώτης τάξεως.

• **Να μην επιτρέψουμε την εξάπλωση της βίας και της καταστολής.** Η δημιουργία αντιστάσεων στην κρατική βία και η σαφής δράση και τοποθέτηση απέναντι σε αυτές τις πολιτικές αποτελούν αναγκαιότητα, ώστε να μπορέσει η νεολαία να ζήσει και όχι απλά να επιβιώσει.

• **Να απαιτήσουμε τα δικαιώματά μας.** Δεν είναι παράλογο να ζητάμε υγεία, παιδεία και δημόσιο χώρο. Παράλογο είναι να έχουν διαλυθεί όλα τα δικαιώματά μας στα χρόνια της κρίσης, να έχουν υποχρηματοδοτηθεί, να μην γίνονται προσλήψεις και να μην υπάρχει

σύγχρονος εξοπλισμός. Με αυτή την έννοια, η δημιουργία εστιών αγώνα σε όλα τα καίρια πεδία με οχήματα τα σχήματα της αντικαπιταλιστικής πτέρυγας και τα προγράμματα πάλης από τις συλλογικότητες αγώνα είναι όρος για να μπορέσουμε να διεκδικήσουμε ριζικές αναδιαρθρώσεις, επιβάλλοντας τις ανάγκες μας και αλλάζοντας έτσι το συσχετισμό ανάμεσα σε αυτούς που έχουν και σχεδιάζουν και αυτούς που δεν έχουν τίποτα.

• **Να αναλύσουμε επιστημονικά τον κόσμο γύρω μας, τις δυνατότητες να ζήσουμε αλλιώς και το γιατί ο καπιταλισμός μας κρατάει πίσω.** Από τις πανδημίες μέχρι το περιβάλλον μέχρι την ίδια την παραγωγή, ο καπιταλιστικός τρόπος παραγωγής κρατάει πίσω την ανθρωπότητα. Το να τολμήσουμε να μιλήσουμε για αυτό και να παρουσιάσουμε ένα άλλο μοντέλο τρόπου παραγωγής -και όχι διαχείρισης- αποτελεί βασικό στοιχείο οποιασδήποτε προγραμματικής στρατηγικής. Αν δεν υπάρχει **επιστημονική ανάλυση και τεκμηρίωση όλων των ζητημάτων,** τότε είμαστε πολύ πίσω από τις ανάγκες της εποχής.

• **Να παρέμβουμε συλλογικά στις γειτονιές, στους χώρους εργασίας και παντού.** Η ενασχόληση με την πολιτική δεν είναι και δεν μπορεί να γίνει μια εξατομικευμένη -και ιδεολογικού τύπου- παρέμβαση. Επιβάλλεται να είναι συλλογική, για να μπορέσει να νικήσει. Επιβάλλεται να είναι πολιτική, για να μπορέσει να διεκδικήσει. Με αυτή την έννοια, η δημιουργία νέων συλλογικοτήτων γειτονιάς, νέων σχημάτων της πτέρυγας, νέων δομών, αλλά και Σωματείων είναι σήμερα στην πρώτη γραμμή του αγώνα.

• **Να έχουμε θέση για κάθε πτυχή της κοινωνικής ζωής ως νεολαία.** Ο καπιταλισμός μας κάνει επίθεση σε όλες τις πτυχές, σε όλες πρέπει να απαντήσουμε. Ο ολοκληρωτικός καπιταλισμός κάνει τις ζωές μας να υπάγονται στο κέρδος και στις ανάγκες του. Μια σύγχρονη κομμουνιστική απάντηση δε μπορεί, παρά να απαντά **προγραμματικά και πολύπλευρα, επαναστατικά και επιστημονικά.**

• **Να οργανωθούμε σε ανώτερο βαθμό.** Είναι σημάδι των καιρών οι δυσκολίες στη συγκρότηση ενός πολιτικού κινήματος και αυτές οι δυσκολίες εδράζονται σε μια διαλεκτική αλληλεπίδραση αντικειμενικών και υποκειμενικών συνθηκών. Σε μια συγκυρία που όλοι ψάχνουν απαντήσεις -ατομικά ή συλλογικά- που το ζήτημα της Οργάνωσης έχει τεθεί ακόμη και απο μερίδες του α/α χώρου -που ιστορικά απέχει από οποιαδήποτε λογική στρατηγικής σύγκρουσης με το υπάρχον- είναι αναγκαίο όλοι να οργανωθούμε σε ανώτερο βαθμό. Είναι καιρός ο κόσμος που έχει ανάγκη από μια αλλαγή στη ζωή του να επιστρέψει -ή να βρεθεί για πρώτη φορά- στους δρόμους του αγώνα. Όσοι βρίσκονται στους δρόμους του αγώνα πρέπει να κάνουν το βήμα ενασχόλησης με τα σχήματα της πτέρυγας και όλοι οι σύντροφοι και συντρόφισσες που βρίσκονται ήδη σε αυτά, πρέπει να κάνουν το βήμα της Οργάνωσης.

Παράλληλα, αυτό ανεβάζει τα καθήκοντα της ίδιας της νΚΑ και του ΝΑΡ, καθώς είναι πιο επιτακτική από ποτέ η πολιτική, οργανωτική, στρατηγική και προγραμματική αναβάθμισή μας.

Η κατάσταση στη νεολαία

Η νεολαία σε… καιρούς καραντίνας βρέθηκε στις απαγορεύσεις. Βρέθηκε να απολύεται ή να κάνει σεμινάρια που υποβαθμίζουν τη νοημοσύνη της. Κλείστηκε στα μικρά διαμερίσματα που έχουν ακριβά νοίκια και μόλις βγήκε απλά για να ζήσει, κυνηγήθηκε σε Αγ. Παρασκευή και Κυψέλη. Το αμέσως επόμενο διάστημα θα δει σε επανάληψη ένα έργο που έχει ξαναδεί: **τα μέτρα που έρχονται θα θυμίσουν έντονα τα πρώτα χρόνια της κρίσης του ’08 και η ανεργία αναμένεται να εκτοξευθεί.**

Αν το δούμε σε παγκόσμια κλίμακα, θα παρατηρήσουμε ότι στις ΗΠΑ οι άνεργοι έφτασαν τα 26 εκ. (!), αριθμός που ξεπερνά μέχρι και το κραχ του 1929. Το γενικό τοπίο λοιπόν είναι όντως γκρίζο. Υποβαθμισμένη η υγεία και διαλυμένη η παιδεία, ενώ έρχονται νέα μέτρα.

Κινδυνεύουν οι ζωές μας, ενώ οι καπιταλιστικές σειρήνες ηχούν για νέα κέρδη και απόσπαση υπεραξίας. Είναι φανερό ότι όσα κάναμε μέχρι σήμερα δεν είναι αρκετά. Είναι καιρός ο αγώνα για ζωή να γίνεις συλλογικός, καθώς ατομικά φτάνουμε πάντα σε τέλμα.

Οι πανδημίες ως αποτέλεσμα του καπιταλιστικού τρόπου παραγωγής

Η αναγκαία λοιπόν αναβάθμιση της πολιτικοποίησης της νεολαίας και της πολιτικής δράσης της έρχεται ως η μόνη λύση απέναντι σε ένα σύστημα που γεννά κρίσεις, πολέμους, φτώχεια και πανδημίες. Ή μήπως δεν είναι έτσι;

> “Η διαρκής αποψίλωση των δασών, η συστηματική καταστροφή των βιοτόπων των άγριων ζώων, η εκχέρσωση της γης, η χωρίς όρια γεωργική ανάπτυξη αλλά και η φρενήρης αστικοποίηση που φέρνει ανθρώπους και καλλιέργειες κοντά σε άγρια δάση διώχνουν τα άγρια ζώα από τους τόπους διαμονής τους.
>
> Συνέπεια αυτού είναι και οι ιδιαίτερα αυξημένες πιθανότητες στενής και επαναλαμβανόμενης επαφής των ζώων με τον άνθρωπο, πράγμα που επιτρέπει σε κάποια μικρόβια, τα οποία στις περισσότερες περιπτώσεις συμβιώνουν με τα ζώα, να εισέρχονται στον ανθρώπινο οργανισμό και κάποια από αυτά να ευθύνονται για

> μια σειρά από μολυσματικές ασθένειες. (...)
>
> Το πρόβλημα επομένως παρουσιάζεται όταν λόγω της καπιταλιστικής ανάπτυξης και του αδηφάγου χαρακτήρα της, **καταστρέφονται ή περιορίζονται δραματικά οικοσυστήματα, και τα είδη τους για να επιβιώσουν δεν έχουν άλλη επιλογή από το να καταφύγουν σε νέες εστίες.”**

γράφει η νεολαία Κομμουνιστική Απελευθέρωση στο **κείμενο εργασίας της για τον κορωνοϊό.** Η αλήθεια είναι ότι όσο τα χρόνια περνάνε παρατηρείται έντονα η τάση εμφάνισης πανδημιών γεγονός που βρίσκεται σε άμεση συσχέτιση τόσο με τις κλιματικές αλλαγές όσο και με τις σκληρές συνθήκες που επικρατούν στις μεγάλες βιομηχανίες παραγωγής κρέατος.

Και οι δύο αυτές αιτίες έχουν υπαίτιο την συνεχή και ασταμάτητη ανάγκη του καπιταλισμού για κερδοφορία εις βάρος της ίδιας της γης και της ζωής πάνω σε αυτή. Είναι πλέον φανερό ότι ο καπιταλιστικός τρόπος παραγωγής είναι εχθρικός για την ανθρώπινη ύπαρξη και την κοινωνική εξέλιξη, την αρμονική σχέση φύσης, περιβάλλοντος και ανθρώπου. Σε αυτό δεν μπορεί παρά η απάντηση να είναι στρατηγική.

Ο κομμουνισμός είναι η αντιδιαμετρική απάντηση στο σύστημα της καταπίεσης και της καταστροφής. Είναι η κοινωνική μορφή οργάνωσης που επιδιώκει ο άνθρωπος και η φύση να ζουν σε αρμονία και η κοινωνική εξέλιξη να σέβεται τη ζωή και τον πλανήτη. Είναι τελικά, η παν-κοινωνική έκφραση για μια ζωή χωρίς καταπίεση και χωρίς καταστροφή της φύσης.

Η διάλυση της Υγείας – Ο ρόλος της ΕΕ

Σύμφωνα με στοιχεία του healthaffairs, οι δαπάνες για την υγεία -σε σχέση με το παγκόσμιο ΑΕΠ- έχουν μειωθεί τόσο δραματικά που ο συνδυασμός ανάπτυξης περισσότερων ιών (όπως είδαμε πιο πάνω) και υποχρηματοδοτούμενης υγείας είναι μια βόμβα έτοιμη να εκραγεί. Με αυτή την έννοια, όχι απλά δε πέφτουμε από τα σύννεφα από το τι συνέβη -ή θα συμβεί- με τον κορωνοϊό, αλλά φαίνεται σαν λογικό και επόμενο αποτέλεσμα του καπιταλιστικού τρόπου παραγωγής. Μακριά από θεωρίες συνωμοσίας και λοιπά στοιχεία συγκάλυψης ενός εγκλήματος κατά της ανθρωπότητας, πάμε να δούμε την ουσία:

• στις ΗΠΑ έχουμε μείωση 7% του ΑΕΠ για την υγεία σε σχέση με το 1978!

• Στην Ελλάδα αντιστοιχούν 3.3 νοσηλευτές/ χίλιους κατοίκους!

• Οι κενές οργανικές θέσεις ιατρών στο ΕΣΥ ανέρχονται σε 7.500 και των νοσηλευτών σε 15.819

• Στην Ελλάδα μόλις το 7.8% του ΑΕΠ πηγαίνει σε δαπάνες υγείας, στην Ιταλία και Ισπανία μόλις το 8.8%

• Η Ελλάδα δε βρίσκεται καν (!) στις 18 πρώτες χώρες της ΕΕ σε γιατρούς/ 1000 κατοίκους, ενώ είναι 32η σε υγειονομικό προσωπικό!

• Από τις G20 μόλις μια χώρα παρέχει πάνω απο 11% του ΑΕΠ της στην υγεία!

• Στην ΕΕ, Γερμανία και Γαλλία με 11% του ΑΕΠ είναι πρώτες και με διαφορά. Αυτό λέει πολλά για τις πολιτικές της ΕΕ για την υγεία.

Την ίδια στιγμή βλέπουμε τον ιδιωτικό παράγοντα να παίζει πολύ κεντρικό ρόλο πια στην χρηματοδότηση για την υγεία, γεγονός που πλήττει τα φτωχότερα στρώματα. Βλέπουμε ότι ήδη από το 2013 το 30% της χρηματοδότησης για την υγεία είναι χορηγίες ή εταιρείες, αύξηση 9% απο το 1960!

Τα συστήματα υγείας στην ΕΕ νοσούν σε τέτοιο βαθμό που οι φόβοι ότι οι εργαζόμενοι στον κλάδο είναι οι πρώτοι που κινδυνεύουν από κορωνοϊό, επομένως πρέπει να μπουν σε καραντίνα ήταν κυρίαρχοι. Η καραντίνα υγειονομικών όμως έθετε τα υποστελεχωμένα συστήματα υγείας σε κίνδυνο κατάρρευσης. Χρειάζεται να πούμε κάτι άλλο;

Μια σύγχρονη Κομμουνιστική Οργάνωση Νεολαίας

Η απάντηση σε αυτό το λαβύρινθο που έχουμε μπει και έχουμε να αντιμετωπίσουμε πανδημίες, καταστολή, ανεργία, άγχος, δυσοίωνο μέλλον και πάντα υπό τον κίνδυνο του Μινώταυρου της καπιταλιστικής υπερεκμετάλλευσης δε μπορεί παρά να είναι η απαίτηση να ζήσουμε αλλιώς. Δε μπορεί να συνεχιστεί αυτή η κατάσταση. Χρειάζεται άμεσα οργανωμένη και συλλογική απάντηση. Χρειάζεται επαναστατικό πρόγραμμα και στρατηγική. Χρειάζεται αναβαθμισμένη προσέγγιση όλων των ποιοτικών και ποσοτικών ζητημάτων που έχει να αντιμετωπίσει η νεολαία και η εργατική τάξη και καλείται να απαντήσει μια Κομμουνιστική Οργάνωση.

Το ΝΑΡ για την Κομμουνιστική Απελευθέρωση και η νεολαία Κομμουνιστική Απελευθέρωση

μέσω της Προγραμματικής τους Διακήρυξης, αλλά και μέσα από ένα πλούσιο υλικό θεωρίας και έρευνας επιδιώκουν να απαντήσουν στα κρίσιμα ζητήματα του σήμερα και του αύριο. Προγραμματικά, η συνεχής ερευνητική μας προσπάθεια είναι αυτή που ανοίγει δρόμους για μια επαναστατική προσέγγιση στο σήμερα που οι περισσότεροι έχουν πετάξει τις σημαίες του αγώνα στα σκουπίδια. Οργανωτικά, καλούμε σε μια πλατιά συσπείρωση νέων, κομμουνιστριών και αγωνιστών ώστε να απαντήσουμε στον βάρβαρο ολοκληρωτικό καπιταλισμό. Η πολιτική και στρατηγική μας επιλογή είναι η επανάσταση, όχι γιατί θέλουμε, αλλά γιατί δε γίνεται αλλιώς. Η προγραμματική μας επιλογή είναι η αλλαγή του συσχετισμού μεταξύ της εργασίας και του κεφαλαίου σε κάθε πτυχή της ζωής μας μέχρι να ζήσουμε σε μια άλλη, κομμουνιστική κοινωνία. Είναι καιρός η νεολαία να απαντήσει. Δεν υπάρχει απάντηση χωρίς αμφισβήτηση της ΕΕ. Δεν υπάρχει απάντηση χωρίς ταξική σύγκρουση. Σίγουρα, δεν υπάρχει απάντηση χωρίς προγράμματα πάλης ανά χώρο, αλλά και χωρίς ένα συνολικό αντικαπιταλιστικό πρόγραμμα, όπως το ΝΑΡ και η νΚΑ έχουν επεξεργαστεί και καλούν τους πάντες σε επιπλέον επεξεργασία και μέριμνα. Σε ένα κόσμο που χωρίζεται στα δύο από πάνω “πλανάται ένα φάντασμα”. Το φάντασμα αυτό είναι η δυνατότητα να ζήσουμε αλλιώς. Η επιθυμία μας να συμβεί κρίνεται στους αγώνες μας. Και ο φορέας αυτής της κίνησης δε μπορεί παρά να είναι μια Σύγχρονη Κομμουνιστική Οργάνωση νεολαίας.